

РЕШЕНИЕ

№ 8050

София, 02.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Първо отделение, в съдебно заседание на втори юни две хиляди и двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГОВЕСТА ЛИПЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: МАДЛЕН ПЕТРОВА

ВЕСЕЛА ПАВЛОВА

при секретар
на прокурора
от съдията

Жозефина Мишева
Тодор Мерджанов
ВЕСЕЛА ПАВЛОВА

и с участието
изслуша докладваното

по адм. дело № 1995/2021. □

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Общински съвет Севлиево, представлявано от председателя му, чрез адвокатско дружество „Шопов и Янков“ срещу решение № 207 от 15.12.2020 г. по адм. дело № 273/2020 г. по описа на Административен съд Габрово, с което е отменена разпоредбата на чл. 15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Севлиево съгласно редакцията, приета с решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общински съвет Севлиево.

В касационната жалба се излагат доводи за нищожност, недопустимост и за неправилност на обжалвания съдебен акт. Касаторът поддържа, че АС Габрово се е произнесъл по нередовна жалба, което е довело до порок на постановеното съдебно решение. На второ място, твърди, че съдът се е произнесъл по жалба, насочена срещу разпоредба от подзаконов нормативен акт на Общински съвет Севлиево, която не е влязла в сила и това обуславя извод за недопустимост на съдебния акт поради произнасяне по жалба от лице, което няма пряк, личен правен интерес. На следващо място, счита, че решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон. Иска в условията на алтернативност обявяването за нищожен, обезсилването като недопустим и отмяната на съдебния акт като неправилен. Претендира разности.

Ответната страна – Павлинка Колева Маринова, чрез адв. Т. Георгиев оспорва касационната жалба и изразява становище за валидност, допустимост и правилност на обжалваното решение. Претендира разности.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава

заключение за основателност на касационната жалба и за недопустимост на обжалваното съдебно решение.

Върховният административен съд, състав на първо отделение, преценявайки допустимостта на КЖ, валидността, допустимостта и правилността на обжалваното съдебно решение и след служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, прие за установено следното:

Касационната жалба е депозирана в срок, от страна по делото, за която съдебният акт е неблагоприятен, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Предмет на оспорване по жалбата на Павлинка Колева Маринова от гр. Севлиево пред АС Габрово е разпоредбата на чл. 15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци и такси на територията на Община Севлиево / нар. Наредбата/, в редакцията ѝ съгласно решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общински съвет Севлиево, която гласи: „Размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя в размер на 2,2 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот“.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е отменил чл.15 от Наредбата, като се е позовал на решение № 4 от 09.04.2019 г. на Конституционния съд по к.д. № 15/2018 г., с което разпоредбата на чл. 22 от Закона за местните данъци и такси е обявена за противоконституционна. Посочил е, че съгласно решение № 3 от 28.04.2020 г. на КС по к.д. № 5/2019 г., решението на Конституционния съд, с което закон, изменящ или отменящ действащ закон, се обявява за противоконституционен, няма възстановително действие. Обоснован е извод, че към 25.08.2020 г. Общински съвет Севлиево е определил размер на данъка върху недвижимите имоти в противоречие с чл.1, ал. 2 ЗМДТ, тъй като липсват определени със закон граници, в които местният нормотворец да определи конкретния размер на данъка.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

1. Не е налице нищожност на съдебния акт. Нищожно съдебно решение е решението, постановено от незаконен съдебен състав; не е постановено в писмена форма или изразената в диспозитива воля е толкова неясна, че не подлежи на тълкуване, което противоречи на правовия ред на РБ. В процесния случай такива развити от касационния жалбоподател доводи липсват, а и настоящият съдебен състав не констатира такъв порок на решението.

2. Не е налице недопустимост на съдебното решение. Видно от съдържанието на подадената до АС Габрово жалба от Павлинка Маринова, в нея е изразена изричната ѝ воля за оспорване на разпоредбата на чл. 15 от Наредбата съгласно изменената с решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общински съвет Севлиево редакция. Разпоредбата е цитирана от оспорващата, като в жалбата е посочено, че нормативният административен акт е незаконосъобразен поради липса на фактически и правни основания за издаването му – липсват мотиви, допуснато е съществено нарушение на административнопроизводствените правила и актът е издаден в несъответствие с целта на закона. Следователно, съдът се е произнесъл по редовна жалба.

Обосновано е прието от АС Габрово, че жалбата на Павлинка Маринова срещу цитираната разпоредба на чл. 15 от Наредбата на Общински съвет Севлиево съгласно редакцията, приета с решение № 160 от 25.08.2020 г., е процесуално допустима, като подадена от лице, разполагащо с правен интерес от оспорването ѝ. Оспорващата живее в гр. Севлиево и съгласно нотариален

мира същите за основателни по следните съображения:

Оспореният подзаконен нормативен акт е издаден от компетентен орган – общинският съвет, като орган на местното самоуправление съгласно чл. 1, ал. 2 от ЗМДТ във връзка с чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА, чл. 8 от ЗНА и чл. 76, ал. 3 АПК. Във връзка с процесното изменение на Наредбата, прието с решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общински съвет Севлиево, са спазени процедурните изисквания по чл. 26 и сл. ЗНА. Предложението за изменение на процесната Наредба в частта начл. 15 от същата е направено от кмета на Община Севлиево, съдържащо подробни мотиви за предлаганото изменение/ л-20- л.22 от делото/. Представена е и частична предварителна оценка на въздействието на Наредбата на Общински съвет Севлиево от дата 09.06.2020 г. / прил. на л. 23 – л.25 от делото/ с оглед необходимостта от изменение на чл. 15.

Представени са доказателства за спазване изискванията по чл. 26, ал. 2 – ал. 4 ЗНА. Предложението за изменението на Наредбата заедно с частична предварителна оценка на въздействието на Наредбата, както и мотиви за нейното изменение относно чл. 15, са качени на интернет страницата на Община Севлиево на 09.06.2020 г. Самото предложение ведно с изменението на Наредбата са гласувани на заседание на Общинския съвет Севлиево, проведено на 25.08.2020 г. Следователно, осигурена е възможност на всички лица да се запознаят с предложените изменения съгласно изискванията на чл. 26 ЗНА.

От доказателствата по делото е видно, че предложените изменения са обсъдени в заседания на ПК „Бюджет, финанси и стопански дейности“ и в ПК „Сигурност, обществен ред и организация на движението“, съответно на 20.08 и на 24.08.2020 г.

Съгласно решение № 160 от 25.08.2020 г., т. 1 от заседание на Общински съвет Севлиево е изменена изцяло чл. 15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на община Севлиево, като текстът след изменението гласи : „Размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя в размер на 2.2. на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот.“ Съгласно решението, в ПЗР на Наредбата се създава § 15 със следното съдържание : „Измененията на настоящата Наредба, приети с решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общински съвет Севлиево, влизат в сила от 01.01.2021г.“

Във връзка с мнозинството и кворума от заседанието на 25.08.2020 г. на Общинския съвет Севлиево, при общ брой общински съветници 29 са присъствали 26 бр., гласували „за“ са 18 бр. и „против“ 8 бр., няма „въздържали се“.

С оглед на горното, настоящата касационна инстанция намира, че са спазени процедурните правила, уредени в ЗНА при приемането на оспореното изменение на цитираната Наредба, прието на 25.08.2020 г. от Общински съвет Севлиево.

Във връзка с твърдяното от оспорващата противоречие на изменението на чл.15 от Наредба със ЗМДТ следва да се съобрази следното:

Съгласно чл. 141, ал. 3 от Конституцията, общинският съвет определя размера на местните данъци при условия, по ред и в граници, установени със закон, а съгласно чл. 60, ал. 1 от Конституцията гражданите са длъжни да плащат данъци и такси установени със закон, съобразно техните доходи и имущество. Разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗНА изисква нормативният акт да съответства на Конституцията и на другите нормативни актове от по-висока

акт № 110, том IV, рег. № 7103, дело № 683/2006 г. е собственик на недвижим жилищен имот, находящ се в същото населено място.

Касационната инстанция намира за неоснователно твърдението на касатора, че към датата на подаване на жалбата и към датата на постановяване на съдебното решение за оспорващата не е бил налице пряк, личен правен интерес от оспорване на цитираната разпоредба на чл. 15 от Наредбата. Видно от доказателствата по делото, оспорената разпоредба в редакцията, приета с решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общински съвет Севлиево, е публикувана в интернет страницата на община Севлиево на 25.08.2020 г. С §15 от ПЗР на процесната Наредба е предвидено, че измененията на Наредбата, приети с решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общински съвет Севлиево, влизат в сила от 01.01.2021 г. Съгласно чл.187, ал. 1 АПК нормативните административни актове могат да се оспорват без ограничение във времето. Постоянната практика на Върховния административен съд приема, че е достатъчно публикуването на нормативния акт, за да може да бъде упражнено правото на оспорване от лицата, имащи пряк, личен правен интерес. В процесния случай е оспорена разпоредба от Наредба, издадена от общински съвет, която се разгласява по начина, указан в чл.78, ал. 3 АПК – чрез местните печатни издания или по друг начин. Налице е разгласяване на цитираното изменение на Наредба чрез публикуването ѝ в интернет страницата на община Севлиево на датата на приемането ѝ видно от самото твърдение в жалбата на Павлинка Маринова. Следователно, цитираната разпоредба от нормативния акт е публикувана съгласно чл.78, ал. 3 АПК, като фактът, че влизането ѝ в сила е отложено, считано от 01.01.2021 г., не обуславя извода за липса на пряк, личен правен интерес от оспорването за Маринова. В този смисъл решение № 15323 от 22.11.2011 г. по адм. дело № 14078/2010 г. по описа на Върховния административен съд, четвърто отделение.

Неоснователен е и доводът на касатора, че процесуалният представител на жалбоподателката не е имал представителна власт по оспорване на процесното изменение на цитираната чл. 15 от Наредбата на Общински съвет Севлиево. На л. 9 от първоинстанционното дело е приложено пълномощно за упълномощаване от Павлинка Маринова на адв. Теодор Георгиев както за завеждане на делото, така и до приключването му пред всички инстанции относно изменението на Наредбата за определянето размера на местните данъци на територията на община Севлиево, прието с решение № 160 от 25.08.2020 г. Допълнително в рамките на касационното производство е представено ново пълномощно / на л. 12/, в което изрично е посочено адв. Георгиев да представлява Павлинка Маринова в производството по обжалване на приетото с решение № 160 от 25.08.2020 г. изменение на Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на община Севлиево в частта му, с която е изменена чл. 15 от тази наредба, като води делото до приключването му пред всички съдебни инстанции. Следователно, процесуалното действие по оспорване пред АС Габрово на цитираното изменение на чл. 15 от Наредбата на Общински съвет Севлиево, както и последващите такива, извършени от адв. Теодор Георгиев от името на Павлинка Маринова, са осъществени при наличието на надлежна представителна власт.

3. Във връзка с развитите от касационния жалбоподател доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение, настоящият съдебен състав

Член, а според чл. 8 ЗНА и чл. 76, ал. 3 АПК - общинският съвет може да издава Наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по - висока степен неуредените с тях обществени отношения с местно значение. Текстът на чл. 1, ал. 2 ЗМДТ предвижда Общинският съвет да определя с Наредба размера на данъците по ал. 1 при условията по реда и в границите определени със закон.

Чл. 15 от Наредбата, изм. с решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общински съвет Севлиево е със следното съдържание: „ Размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя в размер на 2,2 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот“. Предишният текст на цитираната разпоредба от Наредба е бил със следното съдържание : „ Размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя в размер на 1.7 на хиляда за недвижимите имоти на физическите лица и жилищните имоти на юридически лица и 2.2 на хиляда за нежилищни имоти на юридически лица.“

Нормата на чл. 22 ЗМДТ / изм. – ДВ, бр. 110 от 2007 г., в сила от 01.01.2008 г., изм- ДВ, бр. 105/2008 г., в сила от 01.01.2009 г., изм. ДВ, бр. 95/2009 г., в сила от 01.01.2010 г., изм. ДВ, бр.98/2020 г., в сила от 01.01.2011г. / е със следното съдържание: „Общинският съвет определя с наредбата по чл.1, ал. 1 размера на данъка в границите от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот.“

Разпоредбата на чл. 22 ЗМДТ в редакцията /изм. – ДВ, бр. 98/2018 г., в сила от 01.01.2019 г./ предвижда, че : Общинският съвет определя с наредбата по чл.1, ал. 2 размера на данъка: 1. За недвижимите имоти, с изключение на недвижимите имоти по т. 2, в границите от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот; 2. За жилищните имоти, разположени на територията на населено място или селищно образувание, включени в списъка на курортите в РБ и определяне на техните граници, приет с Решение на МС № 153 от 24 февруари 2012 г., които за съответната година не са основно жилище на данъчно задълженото лице, не са отдадени под наем и не са регистрирани като места за настаняване по смисъла на Закона за туризма, в границите, както следва: а/ от 5 до 7 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот – за имотите, разположени в балнеолечебни, климатични планински и климатични морски курорти от национално значение, включени в списъка по т. 2; б/ от 4,5 до 6 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот - за имотите, включени в списъка по т. 2, извън тези по буква „в.“ .

С решение № 4/2019 г. по конституционно дело № 15/2018 г. /обн. ДВ бр. 32/2019 г./ Конституционният съд на РБ е обявил за противоконституционен чл. 22 ЗМДТ.

С решение № 3/2020 г. по конституционно дело № 5/2019 г. /обн. ДВ, бр. 42/2020 г./, Конституционният съд е отговорил на поставените му въпроси по следния начин: "Народното събрание урежда правните последици от прилагането на обявения за противоконституционен закон. Решението на Конституционния съд, с което закон, изменящ или отменящ действащ закон, се обявява за противоконституционен, няма възстановително действие".

С § 15 и §16 на ЗИД на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, в ЗМДТ се прави следното изменение: Член 22. Общинският съвет определя с наредбата по чл. 1, ал. 2 размера на данъка в граници от 0, 1 до 4, 5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот.

§ 15, т. 1 относно чл. 22 ЗМДТ влиза в сила от 20 април 2019 година.

С оглед на така съществуващата нормативна уредба, която е влязла в сила, считано от 20.04.2019 г., следва да се приеме, че изменението на чл. 15 от процесната Наредба, прието с решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общинския съвет Севлиево, не е в противоречие с чл. 22 ЗМДТ. С цитираната законова разпоредба са определени границите, в които съответният общински съвет разполага относно ставката на данъка върху недвижимите имоти - от 0,1 до 4,5 на хиляда. В тази връзка следва да се посочи, че определянето на конкретната данъчна ставка върху една и съща основа - данъчната оценка на недвижимия имот, е проявление на оперативната самостоятелност на общинския съвет, върху която съдебният контрол за целесъобразност е недопустим. Определеният с процесното изменение на чл. 15 от Наредбата размер – 2,2 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимите имоти, е изцяло в границите, посочени в чл.22 ЗМДТ.

По така изложените съображения, отменяйки цитираната подзаконова норма – чл.15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Севлиево, в редакцията, приета с решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общински съвет Севлиево, Административен съд Габрово е постановил неправилно решение, което следва да се отмени и да се постанови друго с отхвърляне на оспорването на Павлинка Маринова срещу процесната разпоредба.

С оглед изхода на спора, в полза на касационния жалбоподател следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 670,00 лева, представляващи заплатена държавна такса за касационното производство от 70,00 лева и уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 600,00 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, изр. 1, предл. 2 и чл.222, ал. 1 АПК, Върховният административен съд, състав на първо отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 207 от 15.12.2020 г. по адм. дело № 273/2020 г. по описа на Административен съд Габрово, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Павлинка Колева Маринова срещу чл. 15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Севлиево съгласно редакцията, приета с решение № 160 от 25.08.2020 г. на Общински съвет Севлиево.

ОСЪЖДА Павли Заличена информация на осн. чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679, чл. 59 от 33ЛД ова ЕГН Заличена информация на осн. чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679, чл. 59 от 33ЛД да заплати на Общински съвет Севлиево разноски в размер на 670,00 лева.

Решението е окончателно.

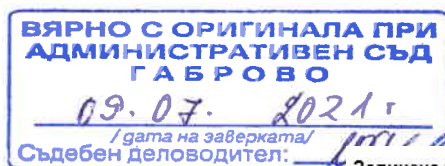
ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Заличена информация на осн. чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679, чл. 59 от 33ЛД

ЧЛЕНОВЕ:

Заличена информация на осн. чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679, чл. 59 от 33ЛД

Заличена информация на осн. чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679, чл. 59 от 33ЛД

Заличена информация на осн. чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679, чл. 59 от 33ЛД